

steriets Personale eller Lokaler vilde forslaa dertil. Hele dette Arbejde med den ny Navneskik maatte da henlægges under et Navnekontor, Navneraad eller Navne-departement, og saa vilde der kræves en temmelig stor Bevilling dertil, som Ministeren ikke i dette Øjeblik turde gaa til Rigsdagen og forlange. Dette Ræsonnement er forstaaeligt nok. Men naar det fra alle Sider erkendes, at den bestaaende Forvirring i Navnespørgsmaalet er en national Ulempe af Rang, som der helst skulde raades grundig Bod paa, og at det oven i Købet helst skulde ske i forholdsvis kort Tid — det skulde ske ved en fredelig Omvæltning, som skulde fremskyndes ved alle hæderlige og lovlige Midler, maaske endogsaa gennemføres saa vidt muligt inden for det Tidsrum af 10 Aar, for hvilket Loven skulde tænkes at gælde —, saa forekommer det mig lidt besynderligt, at Hensynet til Ret og Billighed, Hensynet til, at alle de ældre og de nyhervvede Slægtnavne stilles ganske paa samme Fod med Hensyn til Retsbeskyttelse, skal træde tilbage for et rent udvortes Hensyn til Personale og Lokale.

At man tidligere, som den højtærede Justitsminister gør gældende, har nægtet Ministeriet endog blot en saa beskeden Bevilling som den til en Navnekonulent, skulde formodentlig ikke i dette Øjeblik betyde saa meget. Det var jo en af de slemme Regeringer, man nægtede denne Bevilling, og det kunde dog være, at det vilde stille sig anderledes, naar det nu var Tillidens store Ministerium, der kom til Rigsdagen og forlangte en lignende, selv om den blev noget større. At et vigtigt Hensyn til Ret og Billighed i et Spørgsmaal, som endogsaa maa siges at have noget af en national Betydning, tilsidesættes af Hensyn til „de lokale Forholde“, som Bogtrykker Aslaksen vilde sige, forekommer mig ikke at være helt stemmende hverken med Regeringens eller Rigsdagens Værdighed. Jeg kunde derfor have ønsket, at den ærede Ordfører for Flertallet, som nys talte, havde givet en Antydning af, at man nu ikke længere vilde være saa bange for at gaa til en Bevilling i denne Sag, som man før har været. Efter de faldne Udtalelser tør jeg ikke længere være et saadant Haab, og det eneste Haab om, at de ny Slægtnavne dog skulde blive helt ligestillede med de ældre, skulde altsaa bero paa, at en eller anden Omstændighed skulde blødgøre den højtærede Justitsministers Hjerte og bringe ham til at tænke

anderledes om den Ting; men efter den Principfasthed, som vistnok udmærker den højtærede Minister, tør jeg heller ikke haabe paa en Vending i det Stykke. Det er derfor kun med nogen Resignation, at jeg kan give dette Lovforslag min fulde anbefaling. Jeg vil give den alligevel, i det stille Haab, at dersom det skulde vise sig, at den Ulighed, der efter det foreliggende Forslag dog vil blive tilbage mellem de ældre, fuldt beskyttede og de ny, kun delvis beskyttede Slægtnavne, i Praksis vil lægge væsentlige Hindringer i Vejen for, at den ny Navneskik kan faa Fremgang i Folket, at Folketinget da af sig selv i Tide vil tilbyde Ministeren en Bevilling, for at den fornødne Bistand kan bringes til Veje i Ministeriet, saa at Arbejdet med den ny Navneskik kan blive fuldt tilfredsstillende besørget, og derved denne Tillægsfortegnelse ogsaa kan udkomme saa hyppigt, som der viser sig Trang til. Lovforslaget er saaledes affattet, at der ikke vil behøves nogen Ændring deri af denne Grund. Der vil kun behøves en forøget Bevilling paa Finansloven til Medhjælp for Ministeriet, og det var dog at tænke, at en saadan kunde opnaas.

Jeg vilde ikke have gjort nogen Bemærkning om Enkeltheder, da jeg forudsatte, at Lovforslaget skulde have Lov til at passere Tinget uantastet. Da den højtærede Ordfører for Flertallet imidlertid bebudede et Ændringsforslag til anden Behandling, er der en ganske lille, bitte Ting, som faldt mig ind, og som jeg antager er glemt under Behandlingen i Landstinget. I Ministeriets oprindelige Forslag brugtes helt igennem Udtrykket „en her i Landet hjemmehørende Person“ om de Personer, der skulde have Adgang til Navneforandring. Dette Udtryk blev i Landstinget rettet til „dansk Undersaat“, saaledes at det ogsaa kom til at omfatte Danske, som ere bosiddende i Udlandet. Denne Rettelse synes at være glemt paa eet Sted, nemlig i § 2 d, hvor der staar: „Navne paa faste Ejendomme, der ere beliggende i Kongeriget og tilhøre der hjemmehørende Personer“ — der staar ikke: „og tilhøre danske Undersaatte“. Da den højtærede Justitsminister før refererede Forslagets Indhold, brugte han om dette Punkt netop Udtrykket: Danske Undersaatte. Deraf slutter jeg, at det er ved en Forglemmelse, at det ikke er kommet ind her under Landstingets Behandling. Naar der altsaa synes at skulle stilles i alt Fald et enkelt Ændringsforslag